

AD VAN DE LISDONK

HET
AMAZONE
CONFLICT

HET ZINDERENDE EINDSPEL
IN DE STRIJD TEGEN AMAZONE

DE CRIME COMPAGNIE

Van dezelfde auteur:

Het Amazoneverbond

Het Amazoneoffensief

AD VAN DE LISDONK

Het Amazone- conflict

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2016 Ad van de Lisdonk
Omslagontwerp: Cunera Joosten
Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag: © Arcangel Images, Paul Gooney

ISBN 978 94 6109 249 6

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

*I'm every woman.
It's all in me.*

Chaka Khan – I'm Every Woman

1

Door de ontploffing die de deur van haar hotelkamer naar binnen blies, miste de kogel uit Laura's sluipschuttersgeweer het rechteroog van de presidentskandidate, en sloeg een halve meter hoger en vier meter verderop in een muur in.

Het ontging Mary Lou Bonham volledig dat ze zojuist op een haartje na aan de dood was ontkomen. De geluidsdemper in de loop van Laura's Accuracy International Arctic Warfare-sluipschuttersgeweer, bedoeld om de passerende kogel nagenoeg geruisloos af te leveren, had zijn werk gedaan. Mary Lou realiseerde zich net zo weinig dat er een aanslag op haar leven werd gepleegd als wanneer de kogel wel doel zou hebben getroffen. In plaats van dekking te zoeken, keek ze verbaasd in de richting van het geluid van de ontploffing.

In het hotel aan de overkant van het plein draaide Laura zich razendsnel op haar zij en schoot de overgebleven negen kogels op kniehoogte in de richting van de deuropening. Drie rechts van de deur, drie er doorheen en drie links. De kreten uit de gang bewezen dat ze in elk geval een paar keer doel had getroffen.

Laura reageerde instinctief. Haar geplande vluchtweg was geen optie meer (en Plan B waarschijnlijk ook niet), dus moest ze improviseren. Ze liet haar kostbare geweer vallen, trok de halfgeopende balkondeuren open en dook direct naar rechts. Terwijl de vanuit haar hotelkamer afgevuurde kogels door de lucht flo-ten, slingerde ze zich over de balustrade van haar Franse balkon.

Haar handen klauwden tevergeefs naar de balustrade van het

balkon onder haar. Haar vingers raakten de gietijzeren reling, maar ze viel te snel om die goed vast te kunnen pakken. Haar val vertraagde een fractie, meer niet. Nog een verdieping lager klapte ze op haar rug in de buxushaag die voor het hotel lag. Ze voelde hoe een pas gesnoeide tak zich net boven haar schouder door de zijkant van haar nek boorde en ze schreeuwde het uit.

Ze was misselijk van de pijn, maar kon niet blijven liggen om bij te komen van de klap. Voordat haar aanvallers zich over de balustrade konden buigen om haar onder vuur te nemen, rolde ze uit de haag en kroop naar de bescherming van de balkons boven haar. Hijgend keek ze om zich heen terwijl de kogels om haar heen insloegen. Ze moest hier weg, en snel.

Ze scande het plein dat een paar seconden geleden nog had volgestaan met enthousiaste mensen die waren gekomen om hun volgende president toe te juichen. Het plein was door de ontploffing en gewerschoten intussen veranderd in een schreeuwende, krioelende mensenmassa. Laura herinnerde zich uit haar politieopleiding dat een dergelijke uitbarsting van paniek ervoor zou zorgen dat de mensen op het plein nog wel even zonder duidelijk doel rond zouden blijven rennen. Het moest mogelijk zijn om in die chaos te ontkomen.

De oorlogsgeluiden uit het hotel hadden de menigte opgestuwd naar de zijstraten en het podium aan de overkant van het plein. Als ze de relatieve veiligheid van die mensenmassa wilde bereiken, zou ze eerst minstens twintig meter zonder dekking moeten overbruggen. Die afstand werd elke seconde groter. Met zoveel vuurkracht boven haar was de kans klein dat ze het zou halen, maar een kans was een kans. Bovendien had ze geen keus. Blijven waar ze was betekende een zeker einde. Ze zette zich schrap om zigzag rennend het plein over te steken toen zich uit de mensenmassa minstens tien zwaarbewapende politieagenten in SWAT-uitrusting losmaakten die haar richting op kwamen lopen. Ze zat in de val.

Met verbazing zag presidentskandidate Mary Lou Bonham het feestelijk versierde plein aan haar voeten veranderen in een krijzende menigte. Onzeker over wat er aan de hand was, zocht ze naar haar persoonlijke bodyguard die ergens achter haar moest staan. Nog voor ze hem had ontdekt werkte zijn bijna honderdtwintig kilo zware lijf haar tegen de vlakke. Hij ging op haar liggen.

‘Je doet me pijn, idioot,’ gromde ze.

‘Een aanslag,’ gromde hij. ‘Blijf liggen. Ik bescherm u tot we weg kunnen.’

Een paar seconden later was het zover. Ze werd overeind gehesen terwijl haar hoofd ruw naar beneden werd geduwd. Te midden van een groep veiligheidsmensen werd ze in een razend tempo afgevoerd.

Achter in haar gepantserde limousine nam ze de schade op. Een geschaafde knie. Gescheurde rok. Gescheurde blouse met vlekken. Overal pijn. Ze voelde aan haar kin. Die voelde ook ruw en pijnlijk. Waarschijnlijk had ze een schaafwond op haar gezicht overgehouden aan de onvrijwillige vrijage met haar beveiligder. Ze werd met de seconde nijdiger. De man was voor verschrikkelijk veel geld ingehuurd omdat hij de beste zou zijn. Dat betekende echter niet dat hij zomaar alles kon doen en laten wat in hem opkwam wanneer hij een situatie niet vertrouwde.

‘Wat is er in godsnaam aan de hand?’ briepte ze toen hij plaatsnam naast de bestuurder. Hij zei iets in een microfoontje dat in

zijn manchet zat en de limousine zette zich in beweging.

‘Een aanslag op uw leven, mevrouw.’

‘Niet op mij, dwaas! Het geknal kwam uit dat hotel aan de overkant van het plein.’

‘Probeer kalm te blijven, mevrouw,’ zei de beveiligger. ‘Er sloeg een kogel in de muur achter u in. U hebt echt geluk gehad.’ Hij reageerde verder niet op haar gescheld. Gedurende zijn lange loopbaan als beveiligger was hij wel voor ergere dingen dan dwaas en idioot uitgemaakt.

Mary Lou mokte: ‘Kalm blijven? Wie is hier nou niet kalm? Je hebt me te midden van een plein vol aanhangers tegen de vlak-te gewerkt. Je hebt mijn kleren geruïneerd en ik zit onder de schaafwonden. Ik weet niet of je het doorhebt, maar we zitten vlak voor de verkiezingen en ik ben in de race voor het presidentschap. Vrijdag heb ik een tv-debat. Hoe denk je dat ik eruit zal zien met al die schaafw-’

De beveiligger snoerde haar de mond door zijn hand op te heffen. Hij drukte met zijn wijs- en middelvinger op het oortje in zijn rechteroor. Hij knikte. ‘Roger that. Hou me op de hoogte. Ik breng haar nu naar huis. Ze is oké.’

Mary Lou Bonham voelde zich echter verre van oké. Dat lompe stuk vlees had haar eerst tegen de vlakte gewerkt en nu legde hij haar ook nog het zwijgen op? Kokend van woede nam ze zich voor hem diezelfde avond nog af te laten maken. Eens kijken of die vleesklomp zo arrogant bleef als hij zijn ingewanden naar buiten kotste.

‘Nieuws?’ vroeg ze poeslief.

‘Het plein is weer rustig, mevrouw. De aanvallers zijn allemaal gedood. Het lijkt te gaan om een Indiase terroristische organisatie. Ze vermoeden Thugs. Dat is dezelfde club die vorig jaar betrokken was bij de bezetting van de VN.’

Mary Lou zat haar bewaker met open mond aan te staren. Verwarrende gedachten flitsten in een razend tempo door haar hoofd. Thugs? Dat betekende dat Amazone haar tot doelwit had

gemaakt en dat was ondenkbaar. Ze was nota bene een hogepriesteres!

Haar bewaker interpreteerde haar verbazing verkeerd. 'Maakt u zich geen zorgen, mevrouw. Ik breng u nu veilig naar huis.'

'Je brengt me helemaal niet veilig naar huis,' snauwde Mary Lou. 'Je brengt me rechtstreeks naar Artemis.'

'Maar... mevrouw?' stamelde de bodyguard.

'Als je over een seconde nog werk wil hebben, stel ik voor dat je onmiddellijk doet wat ik zeg. En hou verder je kop. Ik moet nadenken.'

De bewaker haalde zijn schouders op en gaf de chauffeur een teken dat hij moest omkeren. Hij had zo de pest in dat het hem ontging dat een paar auto's achter hem een andere auto ook omkeerde en de limousine bleef volgen.

3

Laura liet zich op haar knieën zakken terwijl ze werd overmand door een loodzware vermoeidheid. Dat het hier in een kogelregen zou eindigen was misschien ook maar beter. De zucht naar wraak voor haar verwoeste leven had haar tot verschrikkelijke daden gedreven. Bloeddorst had haar ingrijpend veranderd. De vrouw die nu zou gaan sterven stond ver af van wie ze ooit was geweest.

Niet dat ze had kunnen kiezen om iets anders te worden.

Die keuze hadden ze haar nooit gegund.

De man van wie ze had gehouden, was voor haar ogen vermoord door Amazone. Zelf werd ze over de hele wereld gezocht voor moorden die een ander had gepleegd, inclusief de laffe moord op de Amerikaanse president. Allemaal het werk van Amazone. Sindsdien was ze permanent op de vlucht.

Natuurlijk had ze haar uiterlijk veranderd en natuurlijk gebruikte ze een valse identiteit. Toch voelde ze zich nergens veilig. Met alle politiediensten van de wereld op je hielen, was een gevoel van veiligheid per slot van rekening niet meer dan een levensgevaarlijke illusie.

Ook de Amazones joegen op haar. De kans dat die haar ooit met rust zouden laten was klein. Ze wist te veel; had gezichten gezien die ze niet had mogen zien; had gesprekken gehoord die ze niet had mogen horen. Bovendien beschikte ze nog altijd over een substantieel deel van het Amazonegeld. Het stond vast dat Laura met stip boven aan hun *hit list* stond. Ze realiseerde zich

dat die dreiging maar op één manier kon worden gestopt: als zij wilde leven, moesten de Amazones sterven.

Ze haalde diep adem en probeerde kracht te putten uit de woede die haar al zo lang had voortgestuwd. 'Kom op trut! *It ain't over until the fat lady sings,*' gromde ze. De adrenalinerush die haar opnieuw scherp moest maken en haar voor de zoveelste keer een ontsnappingsroute moest tonen bleef echter uit. De passie gloeide nog wel in haar, maar vlamde niet meer. Ze had gewoonweg te weinig energie om te kunnen doorvechten. Of om te vluchten. En het leek of ze met elke ademtocht zwakker werd.

Ze merkte nu pas dat haar witte blouse (die ze had uitgekozen omdat hij zo lekker onopvallend was) bloedrood kleurde. Verbaasd bracht ze haar hand omhoog naar haar hals en voelde voorzichtig. Warm. Kleverig.

Niet goed...

Ze keek naar haar druipende hand alsof die van een ander was. Was dat haar bloed dat ritmisch over haar schouder golfde? Ze miste de kracht om te proberen het bloeden te stoppen. En waarom zou ze ook? Het was een kwestie van seconden voor ze geraakt zou worden door politiekogels.

Terwijl ze moegestreden en gedwee wachtte op haar lot bewoog de wereld om haar heen steeds langzamer en stiller. Ze keek op en zag door haar tranen heen mensen, met monden in geluidloze schreeuwen geopend, in slow motion door elkaar heen rennen. De wapens in de handen van de naderende SWAT-eenheden schokten en braakten met een zacht, dof geluid vuur en rook uit.

Het was haar tijd. Toch wilde de verlossende kogel niet komen.

Laura verbaasde zich erover hoe slecht de politieagenten konden richten. Niet dat het veel uitmaakte; je had geen kogel nodig om te sterven. Een stomme buxustak was blijkbaar voldoende. Ze viel voorover en rolde met een laatste krachtsinspanning op haar rug.

Nog één keer de zon zien. De lucht...

Een snel groter wordende vlek viel over een balkon boven haar

en belemmerde even haar uitzicht. De vlek klapte met een miselijkmakend geluid vlak naast haar op de grond. Ze knipperde met haar ogen, meer vanwege de luchtverplaatsing dan door de schrik. Ze realiseerde zich dat dit een van haar aanvallers moest zijn geweest. Toen verscheen het gehelmde gezicht van een SWAT-agent in haar blikveld.